

PASTORALĂ LA PRAZNICUL NAȘTERII DOMNULUI 2017

† NICOLAE

din mila lui Dumnezeu

*Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Statelor Unite ale Americii și
Mitropolit al Mitropoliei Ortodoxe Române a celor două Americi*

*Iubitului cler și dreptslăvitorilor creștini,
pace și bucurie de la Hristos Domnul cel născut în ieslea Betleemului,
iar de la noi arhierească binecuvântare.*

*„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu
și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”
(Luca 2, 14)*

Preacucernici Părinți, Iubiți Credincioși,

Împreună cu îngerii aducem laudă lui Dumnezeu și în acest an pentru că ne-a binecuvântat să prăznuim împreună Nașterea Domnului, sărbătoarea speranței și a bucuriei, sărbătoarea familiei și a monahilor, sărbătoarea pogorării lui Dumnezeu pe pământ. Iar această pogorare este izvor de bucurie negrăită căci *Dumnezeu este cu noi*. Această bucurie este vestită de îngeri nu numai păstorilor, ci întregii creații. În Condacul praznicului spunem că *pământul peșteră Celui neapropiat aduce*, iar în alte cântări că *peștera și ieslea L-au primit*. Întregul univers participă la pogorarea lui Dumnezeu pe pământ și se bucură de trimiterea Mântuitorului. *Cerul și pământul astăzi s-au împreunat născându-se Hristos*, spune o cântare de la slujba Vecerniei.

Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie, citim în cartea *Facerii 1, 27*. Creat după chipul lui Dumnezeu, omul se împărtășea de dragostea și comuniunea cu Dumnezeu, omul era în stare de *împăcare* cu Dumnezeu și cu întreaga creație. Creat din țărâna pământului și primind duhul de viață dătător al lui Dumnezeu (*Facere 2, 7*), omul era și întru sine *împăcat*, sufletul și trupul lui fiind în deplină armonie. Sf. Grigorie Palama spune: ”Au văzut atunci ochii îngerilor sufletul omenesc, unit cu simțire și cu trup, ca pe un alt dumnezeu,... ca o ființă deplin unitară” (*Despre purcederea Sfântului Duh*).

Încetând să împlinească voia lui Dumnezeu, ascunzându-se de la fața lui Dumnezeu și refuzând pocăința (*Facere 3, 10-12*), omul se îndepărtează de Dumnezeu și pierde harul Lui ce ținea toate împreună, omul pierde pacea cu sine însuși și armonia cu lumea. Omul începe să considere materia, în special propriul trup, care este parte a materiei, ca realitatea cea mai apropiată și cea mai accesibilă, uitând să mai privească spre Dumnezeu și să dorească harul Lui. Lumea nu mai este văzută ca și creație a lui Dumnezeu în care Acesta își descoperă rațiunile, ci doar prin perceperea simțurilor. Sf. Maxim Mărturisitorul numește această atitudine iubire de sine, egoistă, iubire care aduce *ne-împăcare* chiar în ființa umană și care este izvorul tuturor patimilor. (*Capete despre dragoste 3, 8*).

Dar Dumnezeu nu l-a lăsat pe om în *ne-împăcare*, nici lumea pe care a creat-o în lipsă de armonie. La plinirea vremii l-a trimis pe însuși Fiul Său să își asume natura umană dezbinată în ea însăși și să fie primit de creația ce se îndrepta spre pieire. O cântare de la slujba Utreniei spune: *Văzând Ziditorul pe omul pe care l-a zidit cu mâinile pierind, plecând cerurile S-a pogorât și pe acesta, întrupându-Se din dumnezeiasca Fecioară, îl zidește cu totul din nou*. Iar o altă cântare spune: *Cumplita vrajbă între Ziditor și făptură prin venirea Sa, tăind-o Stăpânul, a pierdut de tot pe pierzătorul vrăjmaș și lumea unind cu puterile de sus, a apropiat pe Ziditor de oameni*.

Întruparea Fiului lui Dumnezeu a *re-adus* pacea dintre om și Dumnezeu, a *re-așezat* întreaga făptură în relația primordială de comuniune, de împărtășire a harului lui Dumnezeu către creatură. Născându-se din Fecioara Maria, fără dorința trupului, ci prin pogorârea Duhului Sfânt, Hristos a asumat firea noastră deplin, dar fără de păcat. El a suferit foame și sete în pustia Karantaniei, a arătat frică de moarte în grădina Ghetsimani, pe toate biruindu-le ca Dumnezeu și eliberând omul de tirania lor. Dumnezeu fiind în trup omenesc, Hristos a *re-adus* împăcarea în însăși făptura umană: ”El este pacea noastră, El care a făcut din cele două – una, surpând peretele din mijloc al despărțiturii, desființând vrăjmășia în trupul Său, legea poruncilor și învățăturile ei, ca, întru Sine, pe cei doi să îi zidească într-un singur om nou și să întemeieze pacea, și să-i împace cu Dumnezeu pe amândoi, uniți într-un trup, prin cruce, omorând prin ea vrăjmășia” (*Efesenii 2, 14-16*). Tâlcuind aceste versete, Sf. Ioan Gură de Aur vorbește despre împăcarea adusă de Hristos între iudei și elini, dar și despre *re-impăcarea* ființei omului (*Comentariu la Epistola către Efesenii*). Omul rezidit în Hristos este împăcat în ființa sa, este în pace cu lumea și cu Dumnezeu. Darul Întrupării Fiului lui Dumnezeu este evident în această împăcare pe care o trăiește creștinul.

Dacă înțelegem aceste rosturi ale Nașterii Mântuitorului, se cuvine să facem pasul următor și să trăim *acum* această șansă pentru fiecare. *Hristos se naște, slăviți-L*, cântăm cu toții folosind timpul prezent. Nașterea Domnului este un eveniment prezent și semnificativ, *acum* în timpul nostru și în locul unde ne aflăm. Primindu-L pe Hristos în sufletele noastre, făcându-I sălaş ca în ieslea Betleemului, fiecare creștin poate fi un *hristofor*, un purtător de Hristos în lume. Creștinul purtător de Hristos este cel ce a primit împăcarea Lui, cel ce își află ființa *impăcată* întru sine și cu semenii, cel ce oferă această pace lumii.

Ce dar mai frumos am putea oferi în zilele Crăciunului decât *pacea*? Lumea noastră continuă să fie tulburată de atentate și persecuții. Lumea noastră se împotrivesc tot mai mult rânduieilor Ziditorului și proclamă o autonomie a omului și o dezmembrare a familiei. Numai creștinul pacificat în sufletul său se poate opune acestei îndepărtări a omului de Dumnezeu. Numai creștinul care se roagă stăruitor, care participă la tainele Bisericii, care face parte deplină din comunitatea Bisericii, poate ajunge la starea de împăcare cu sine și cu semenii, stare pe care să o comunice acestei lumi tulburate. Rugăciunea este izvorul păcii, al împăcării noastre personale și comunitare, iar tainele Bisericii sunt căile sfințirii noastre. Într-o lume a aparențelor și a violenței, creștinul rugător și participant la tainele Bisericii Îl poate primi pe Hristos în Sfânta Euharistie și Îl poate oferi real și eficient lumii biruind falsele lumini și purtând pe chipul său lumina Nașterii lui Dumnezeu ca om în Betleem.

Cu aceste gânduri, urez tuturor preoților și credincioșilor să redescopere sensul viețuirii creștine și să aducă mărturie vie a speranței și bucuriei Nașterii lui Hristos. Să vestească bucuria Crăciunului celor dragi și celor îndepărtați, celor singuri și bolnavi, celor înstrăinați de Biserică și celor care caută o lumină în viața lor.

Îl rog pe Dumnezeu să lumineze pe fiecare preot și credincios, să ocrotească fiecare parohie și mănăstire a Mitropoliei noastre. Noul An să ne fie binecuvântat, să ne înmulțim speranța și să creștem în credința în Dumnezeu.

Vă îmbrățișez frățește în Hristos Domnul și vă urez să petreceți sfintele sărbători ale Crăciunului, Anului Nou și Bobotezei cu sănătate, pace și bucurii duhovnicești!

La Mulți Ani!

Al vostru frate întru rugăciune către Dumnezeu
și doritor de tot binele ceresc,
† **Mitropolit NICOLAE**

Chicago, Praznicul Nașterii Domnului, 2017